

רע"פ 633/13 - האני חרחש נ' מדינת ישראל

רע"פ 633/13 - האני חרחש נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 633/13

האני חרחש

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[14.02.2013]

כבוד השופט ס' ג'ובראן

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 19.12.12 בעפ"ת 15798-07-12 שניתן על ידי

כבוד השופט א' כהן

בשם המבקש:

עו"ד איברהים עימד

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (עפ"ת 15798-07-12, כבוד השופט א' כהן) מיום 19.12.2012.

המבקש הואשם בבית משפט השלום (פ"ל 676-09, כבוד השופט מ' קסלסי) בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא ביטוח ונהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף. זאת, ביחס לאירוע מיום 7.5.2009. לצד זאת הואשם המבקש בנהיגה בשכרות ונהיגה בזמן פסילה ביום 6.8.2009. המבקש הודה בתחילה כי נהג ברכב בשני המועדים, אך טען שלא היה מודע לפסילה. בהמשך חזר בו המבקש מהודאתו כי נהג ברכב באירוע השני. לצד זאת, טען המבקש כי לא נהג בשכרות, וכי מכשיר הינשוף בו נבדק לא היה אמין. ביום 2.5.2012 בית המשפט הרשיע את המבקש בכל העבירות המיוחסות לו. בית המשפט קבע כי הודע למבקש ביום 16.5.2008 כי הוא פסול מלנהוג. בהמשך לכך, קבע בית המשפט כי לא עומדת למבקש הגנה מכוח "טעות במצב הדברים" שכן ידע על פסילת הרישיון שלו, וכן ידע שמתנהל נגדו הליך נוסף בגין נהיגה ללא רישיון בתוקף (תת"ע (י-ם) 14509/05) ולא התעניין בתוצאות ההליך (במסגרתו נפסל רישיונו לתקופה נוספת). בית המשפט קבע שעצמת עיניים לגבי תוצאות ההליך המשפטי בעניינו אינה יכולה להקים טענה של טעות במצב הדברים. באשר להרשעה בנהיגה בזמן שכרות, קיבל בית המשפט את עדות השוטר שעצר את המבקש, שעל פיה המבקש נהג תוך שהוא סוטה ממסלול הנהיגה, וכי כשעצרו אותו נדף ריח אלכוהול ואף נמצאה עליו כוס משקה אלכוהולי. בהמשך לכך, דחה בית המשפט את טענתו כי אדם נוסף שהה עימו ברכב ועזב את הגיעו השוטרים. כן דחה בית המשפט את טענתו הכללית של המבקש לעניין אמינות מכשיר הינשוף נוכח ההלכה שנפסקה בבית משפט זה, וכן דחה את טענתו הנקודתית לעניין המכשיר בו נבדק ולעניין דרך עריכת הבדיקה.

על בסיס זה, פנה בית המשפט למלאכת גזירת הדין. בית המשפט שקל לחומרה את עברו הפלילי העשיר של המבקש ואת חומרת העבירה. משכך, גזר בית המשפט על המבקש שבעה חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור עבירות על פי סעיף 10א או 67 לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה) ופסילת רישיון לתקופה של שלוש שנים. בהתחשב במצבו הכלכלי של המבקש, מצא בית המשפט לנכון שלא להטיל קנס.

על פסק הדין ערער המבקש לבית המשפט המחוזי. במסגרת זאת, שב וטען כי לא ידע על פסילת רישיונו וכי לא ניתן משקל לפגמים במכשיר הינשוף בו נבדק. עוד טען כי העונש שנגזר עליו חורג ממתחם הענישה הראוי לעבירות מסוג זה. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור. בתוך כך, דחה בית המשפט את גרסת המבקש כי היה לו רישיון נהיגה זמני בתוקף, וקבע כי גרסה זו לא הוכחה. כן קבע כי אין ממש בגרסתו שעל פיה לא ידע כי רישיונו נפסל. לעניין עבירת הנהיגה בשכרות, קבע בית המשפט המחוזי כי אין מקום להתערב בקביעות בית משפט השלום ביחס לאמינות מכשיר הינשוף, וכי בהתחשב בבדיקת המאפיינים שנערכה למבקש, אשר העידה אף היא על שכרותו, היה מקום להרשיעו בעבירה זו. לצד זאת, דחה בית המשפט את ערעורו של המבקש לעניין גזר הדין, וקבע כי העונש שנגזר עליו מצוי במתחם הענישה הראוי.

מכאן בקשת רשות הערעור שבפניי. במסגרתה, שב המבקש ופורס את כלל הטענות שנדונו בערכאות הקודמות, ובראשם אי ידיעתו כי רישיונו נפסל וטענותיו בדבר אי אמינותו של מכשיר הינשוף.

דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה מבין טענות הצדדים טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי, או באם ישנם שיקולי צדק ייחודיים (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). בבקשה הנוכחית המבקש כלל לא מנסה לטעון שההליך מגלה עילה כללית, וכל טענותיו נוגעות לממצאי עובדה ומהימנות של הערכאות הקודמות. בכך, אין די כדי להביא לקבלת הבקשה. העיון בפסקי הדין של הערכאות הקודמות מעלה שהם מנומקים ומבוססים היטב, ומשכך, אין הצדקה לבחינת עניינו של המבקש ב"גלגול שלישי".

סוף דבר, הבקשה נדחת. החלטתי מיום 24.1.2013 בדבר עיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל על המבקש מבוטלת.

המבקש יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 3.3.2013 בשעה 9:00 בימ"ר ניצן.
ניתנה היום, ד' באדר התשע"ג (14.2.2013).